

www.puendee.com

นวนิยายแปล

ปลายทางที่สายรุ้ง • นิดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์หมึกจีน พ.ศ. ๒๕๓๓

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์หมึกจีน พ.ศ. ๒๕๔๑

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กันยายน ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ

ราคา : ๑๗๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

Peggy Gaddis.

ปลายทางที่สายรุ้ง - A Little Love.- -กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๒๓๖ หน้า.

๑. นวนิยายอเมริกัน. I. นิดา, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง.

๘๑๓

ISBN 978-974-253-641-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ปลายทางที่สายรุ้ง’ นวนิยายรักโรแมนติก ที่ครั้งหนึ่งเคยตีพิมพ์ลง นิตยสารหญิงไทย และได้รับการรวมเล่มมาแล้ว ๒ ครั้ง โดยสำนักพิมพ์ หมี่กึ่งใจ

ครั้นเวลาผ่านไป สำนักพิมพ์เพื่อนดีมีโอกาสรวมเล่มในครั้งที่ ๓ นี้ เพื่อให้แฟน ๆ นักอ่าน ซึ่งติดตามสำนวนแปลอันละเอียดละไม ของ “นิดา” และรอยยิ้มผลงานของท่านมาโดยตลอด ได้รับความสุขไปกับหัวใจ อันอ่อนโยนของนายหนุ่ม ‘วอลเลซ’ และ สาวน้อย ‘เค็ลซี’ ในท่ามกลางธรรมชาติสวยงามด้วยทุ่งดอกไม้ ป่าเขา ลำธาร อันนำไปสู่รักหวาน สว่างสดใสประดุจสายรุ้งในเบื้องปลาย

ปลายทางที่สายรุ้ง

“นิดา”

อากาศในยามค่ำกลับเย็นฉ่ำทั้งๆ ที่เมื่อกลางวันค่อนข้างจะร้อนอ้าว ท้องฟ้าเรืองด้วยแสงจันทร์สีทองแดงจัดซึ่งส่งประกายดวงดาราให้เพิ่มความระยับระยิบยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อแผ่นฟ้าเป็นสีน้ำเงินดึกดำก่ำมหายี่

ท้องถนนคลาคล่ำไปด้วยยานยนต์แบบและขนาดต่างๆ สารพันชนิดค่อยๆ คลานไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ด้วยลักษณะของยักษ์กำลังคลานหาเหยื่อ เครื่องยนต์ส่งเสียงครวญครางเมื่อเร่งความเร็วไม่ได้ตามใจผู้ขับขี

เค็ลซี่ไม่รู้สึกรู้สีก่อนหน้ากับการจราจรที่กำลังจะกลายเป็นจลาจลบนท้องถนนสีเงินยวงตรงหน้าแม้แต่น้อย หล่อนซุกร่างลงอิงแอบความนุ่มหยุ่นของพนักพิงแล้วถอนใจยาวอย่างแสนสุข พलगแอบมองเสี้ยวหน้าอันหล่อเหลาคมคายของคลิฟด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความรักอันเปี่ยมล้นระคนด้วยความขลาดอายเมื่อคิดเลยไปว่าอีกเพียงสัปดาห์เดียว ชายหนุ่มผู้กำลังขับรถด้วยอาการอันหมกมุ่นขุ่นขี้มนซึ่งผู้นี้ก็จะได้ชื่อว่าเป็นสามีของหล่อน

อดไม่ได้ที่จะสอดมือไปไขว้ไว้กับแขนของเขาแล้วเอียงแก้มซบลงตรงนั้น เค็ลซี่ซม้อยตามองเขาแล้วยิ้มให้อย่างเอียงอาย ใจเต้นตั้นไปด้วยความสุขสมหวัง

ประหลาดนัก... หัวใจอ่อนโยนของเค็ลซี่เต้นกระตุกผิดจังหวะไปนิดหนึ่งเมื่อรู้สึกว่แขนข้างนั้นของคลิฟช่างแข็งแรงกระด้างเสียนี้กระไร!

แต่ถึงอย่างไรคลิฟก็ก้มลงมองหล่อนแวบหนึ่งแล้วละ... แสงจันทร์สีทองแดงนั้นหม่นมัวเกินไปจนเค็ลซี่ไม่อาจอ่านความรู้สึกในสีหน้าและดวงตาของเขาได้ หล่อนเห็นแต่ความเคร่งขรึมคมเข้มในใบหน้าคล้ำแดดของเขาเท่านั้น...

จู่ๆ คลิฟก็เบนหน้ารถแอบเข้าข้างทาง ลดความเร็วลงจนกระทั่งจอดนิ่งสนิท เขาหมุนกุญแจดับเครื่องยนต์แล้วค่อยๆ หันหน้ามองเค็ลซี่ ดวงตาจุดประกายวาวขึ้นอย่างน่าแปลกใจ

เขาคงจะจับฉัน...หญิงสาวหัวใจสั่นขึ้นมาทันใด หล่อนเอียงหน้าเข้าไปใกล้เขาก่อนคิดหนึ่ง พร้อมทั้งจะเข้าไปอยู่ในวงแขนอบอุ่นแข็งแรงในบัดนั้น

แต่เคลิฟมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย เขายังคงนั่งนิ่งซึ่งอยู่เช่นเดิม ต้นแขนที่แก้มของเคลิซึ่เอียงชบอยู่ท่าท่าจะเบี่ยงเบนไปเล็กน้อยเสียด้วยซ้ำ

มือของหญิงสาวร่วงผล็อยลงทันที เคลิซึ่ยึดร่างขึ้นนั่งตัวตรงแล้วมองหน้าชายหนุ่มอย่างจะถามไถ่ เพียงแต่คำพูดไม่อาจล่วงผ่านพื้นลาคอที่กำลังตีตื้นขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล ความเงียบสงบและวังเวงทำให้ได้ยินเสียงจิ้งหรีดกรีดปีกกริกๆ อยู่ที่กอหญ้าข้างทาง เคลิซึ่พยายามรั้งหัวใจที่เต้นรัวให้กลับมาอยู่ในสภาพปกติอย่างยากเย็น หล่อนไม่แน่ใจเสียแล้วว่าในบรรยากาศที่เคร่งเครียดขึ้นมาโดยกะทันหันเช่นนี้ ใครควรจะเป็นผู้พูดออกมาก่อน

ในที่สุด หญิงสาวก็เป็นฝ่ายละความตระหนักร้างอน หล่อนพยายามยิ้มเมื่อพูดขึ้นว่า

“งานเลี้ยงสนุกจังเลยนะคะ เคลิฟ...แล้วสินก็สวยหยาดยิ้มเขียว แต่งเนื้อแต่งตัวเข้าที่เหลือเกินฉันนั้นแทบจะอดอิจฉาไม่ได้ คุณว่าฉันโง่ไหมที่ขอให้สินไปเป็นเพื่อนเจ้าสาวนะ...”

เคลิฟพยักหน้าช้าๆ มิใช่จะตอบรับคำถามของเคลิซึ่ แต่ดูเหมือนว่าเขาพยักหน้ากับตัวเองเหมือนจะตัดสินใจอะไรสักอย่างต่างหาก

“เคลิซึ่...” เขาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่แหบกว่าปกติ “มีอะไรอย่างหนึ่งที่ผมอยากจะทำ...แต่...แต่ไม่รู้จะตั้งต้นยังไง...”

หญิงสาวเลิกคิ้วสูงแล้วหัวเราะลือเลียน

“ตาย เคลิฟ...” หล่อนพยายามทำเสียงระรื่น “จนปานนี้แล้วคุณยังไม่กล้าพูดอะไรกับฉันตรงๆ อีกหรือคะ...ไม่เอา น่าไม่ต้องเกรงใจกันสิคะ มีอะไรก็พูดไปเถอะ ฉันฟังได้ทั้งนั้น...อย่าลืมว่าเราสัญญากันแล้วว่าจะไม่ปิดบังอะไรกันงี้อะ”

“จริงหรือ เคลิซึ่...” ชายหนุ่มขยับตัวอย่างอึดอัด “คุณแน่ใจนะว่าจะรับฟังความจริงอะไรบางอย่างได้”

เคลิซึ่ใจเต้น แต่หล่อนก็ยังยิ้มยิ้มได้เป็นปกติ

หล่อนรู้ดีว่าพ่อแม่ของหล่อนเรียกร้องความโอดอาหุหรามากเกินไป
“คลิฟคะ มีอะไรในใจก็พูดไปเถิด...” หล่อนพูดเสียงอ่อนโยน “อย่า
มัวอ้ำอึ้งๆ อยู่เลย ฉันยิ่งอยากรู้จะตายอยู่แล้วนะ อยากรู้ว่าคุณกำลังจะพูด
เรื่องการแต่งงานของเราหรือเปล่า...”

ดวงตาของคลิฟเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

“ใช่แล้ว...” เขาพูดเกือบเต็มเสียง แต่กลับกระซิบแผ่วเบาในประโยค
ต่อไป “เคลซี่...ผม...ผมอยากจะบอกคุณว่าเรายังไม่ควรก้าวไปถึงขั้นนั้น...”

เงียบเสียงจนเคลซี่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นโครมๆ ของตัวเอง หล่อนจ้องหน้า
เขาเซมิ่ง ริมฝีปากของคลิฟไม่มสนิทเหมือนกับว่ามีอะไรที่เขาที่เปล่งคำพูดประ-
โยคร้ายกาจนั้นออกมา

“อะไรนะ...” หล่อนได้ยินเสียงตัวเองพึมพำเหมือนละเมอ “คุณพูด
อะไรออกมานะ คลิฟ... ฟังดูมัน... เอ้อ... มันตลกสิ้นดีเลยละ”

“ตกลงยังงั้น...” เขาย้อนถามเสียงห้วนสนิท เข้ากันได้ดีกับใบหน้าบึ้งตึง

“ไม่...ไม่รู้อี” เคลซี่ซักอีกอึก “ฉันเคยได้ยินเขาพูดกันว่าพอใกล้จะถึง
วันสำคัญเจ้าสาวมักจะมีอาการประหลาดๆ แบบนี้แหละ แต่ไม่เคยรู้ว่ามันเกิด
ขึ้นกับเจ้าบ่าวได้เหมือนกัน...”

“ประหลาดยังงั้น...” คลิฟยังคงใช้เสียงห้วนๆ ต่อไป

“ก็คุณแม่เคยเล่าล่ะ...” เคลซี่อุบอปปิ ใจชื้นขึ้นเล็กน้อยเมื่อคิดว่าการ
คาดคะเนของหล่อนถูกต้อง “คนแก่ๆ เคยเล่าว่าพอใกล้วันแต่งงานผู้หญิงก็
อดรู้สึกไม่ได้ว่ายังไม่ถึงเวลาสมควร หรือว่าตื่นตื่นหวาดกลัวอะไรก็ไม่รู้หรือ
นะ ก็เลยประวิงเวลากับเจ้าบ่าวต่อไปอีกหน่อย...ก็แค่นั้นเอง...คุณก็...ก็คง
อยากประวิงเวลาต่อไปอีกหน่อยใช่ไหม คลิฟ...ใช่ไหมคะ?”

“ไม่ใช่...” ชายหนุ่มสายตึระชะงัก “ผมอยากแต่งงานตามกำหนด...
หรือ...ว่าเร็วขึ้นก็ยิ่งดี...”

เคลซี่มองเขาด้วยดวงตาใสซื่อ

ชายหนุ่มเบือนหลบสายตาคุณั้น เขากลืนน้ำลายแล้วพยักหน้าช้าๆ อย่าง
ตัดสินใจ เมื่อตอบคำถามในแววตาของคู่หมั้นในประโยคต่อไป น้ำเสียงของ

คลิฟก็เต็มไปด้วยความเหี้ยมโหดอย่างน่าอัศจรรย์

“ผมต้องการแต่งงานโดยเร็ว...แต่ไม่ใช่กับคุณ เค็ลซี่...”

หัวใจของเค็ลซี่ที่ปวดหนีบเหมือนถูกทุบอย่างแรง ยังผลให้หล่อนอ้าอึ้งงันไปชั่วขณะที่ กว่าจะพูดออกมาเหมือนเสียงละเมอ

“คลิฟ...ฉัน...ฉันไม่เข้าใจ...”

คลิฟมีสีหน้าหมองหม่นขึ้นมาทันที ความโหดร้ายเลือดเย็นจางหายไปหมดสิ้น เขาจับมือเค็ลซี่ไว้แล้วพูดเสียงเบา

“มันเป็นเรื่องที่น่าทุเรศที่สุด...ผมเพิ่งจะรู้ว่าผมไม่ได้รักคุณ...”

เค็ลซี่สะดุ้งเยือก แววตาดันตระหนกเหมือนเด็กหลงทางในนิทานปรัมปราผู้เดินไปพบเอาสุรร้ายผงดอดอยู่ตรงหน้าโดยกะทันหัน

“คลิฟ...”

“ผมรู้ว่าคุณรู้สึกยังไง...” คลิฟพยักหน้า เขาสูดลมหายใจยาวเหมือนจะเรียกกำลังใจให้ตัวเองในการพูดโพล่งออกมาโดยเร็วต่อไป

“แต่ก่อนนั้นผมเคยคิดว่าผมรักคุณ คุณเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ผมคิดอยากแต่งงานด้วย ผมคิดเช่นนั้นจนกระทั่งเราหมั้นกันและกำหนดนัดหมายวันแต่งงาน แต่...แต่...”

“นั่นใช่เค...” เค็ลซี่สงบใจลงได้อย่างไม่น่าเชื่อ หล่อนมองหน้าเขาเซม็ง “คุณทำให้ฉันเชื่ออย่างนั้นมาตลอดเวลา แล้วทำไม...เพราะอะไร เรื่องมันถึงกลับกลายเป็นได้...”

“เพราะตอนนั้นผมยังไม่เคยพบลิน...” คลิฟตอบเสียงหนักแน่น... “คุณเองที่แนะนำให้ผมกับลินรู้จักกัน”

เค็ลซี่ขีดยัดไหล่ตรงเหมือนมีหนามแหลมทิ่มแทงอยู่กลางหลัง

“คลิฟ...” เค็ลซี่ตวาดเบาๆ น้ำเสียงกราดเกรี้ยว “นี่...นี่คุณกำลังจะบอกฉันว่าคุณกับลิน...”

คำพูดชงักขาดห้วนไปเมื่อลมหายใจหอบพลุ่งออกมาจากทรวงอก

“เราไม่รู้ตัวเลย เค็ลซี่” คลิฟพูดด้วยเสียงน่าสงสาร “สาบานได้ว่าเราไม่คิดว่ามันจะเป็นยั้งงัน แต่...แต่พอเราได้พบกันแค่เพียงวินาทีแรกมันก็...ก็

ช่วยไม่ได้เสียแล้ว ผมเสียใจ”

“พอ...ไม่ต้องพูดต่อไป ฉันเข้าใจละว่ามันเป็นปรากฏการณ์ที่เหลือเชื่อ...ที่ไม่อาจอธิบายได้...” หล่อนผินหัวเราะเสียงแหลมสะท้าน “จะบอกให้เอาบุญนะ คลิฟ ว่าที่จริงแล้วมันไม่ใช่อะไรเลยนอกจากการที่ผู้หญิงใจง่ายกับผู้ชายใจคดโคจรมาพบกันบนเส้นทางชีวิตของฉันเท่านั้นเอง เฮอะ...คู่หมั้นของฉันกับญาติสนิทของฉัน...ช่างน่าขันอะไรจริง...”

“เคลซี่...” คลิฟร้องอย่างปวดร้าว “นี่คุณเห็นเรื่องของผมกับลินเป็นเรื่องตลกน่าขันหรือ...รู้ไหมว่าคุณกำลังสบประมาทเราทั้งสองคน...”

“ใช่...ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยได้ยินเรื่องอะไรตลกน่าขันสิ้นดีขนาดนี้มาก่อนเลย” หญิงสาวรับคำอย่างหนักแน่น “ถามหน่อยเถิดว่าเรื่องมันเกิดขึ้นนานหรือยัง...”

“ก็...ก็ตั้งแต่วันที่คุณแนะนำ给我รู้จักกับเขานั้นแหละ...”

“นั่นก็แค่อาทิตย์เดียวจะซี...ให้ตายเถอะ เป็นไปได้ยังไง ในเมื่อลินก็รู้ว่าเขามาเยี่ยมฉันเพื่อร่วมงานแต่งงาน เขาจะเป็นเพื่อนเจ้าสาวด้วยซ้ำ...”

“ผมรู้...” ชายหนุ่มพยักหน้าเศร้าๆ “ลินไม่สบายใจมาก เขาไม่อยากทำร้ายคุณเลย เคลซี่...ถึงผมก็เหมือนกัน เราพยายามที่จะหักห้ามใจ...แต่มันก็...”

“ก็ช่วยไม่ได้เสียแล้ว เพราะคุณกับลินรักกันปานจะกลืนกิน ไม่มีอะไรในโลกจะมาหยุดยั้งความรักอันยิ่งใหญ่...” เคลซี่กระแทกเสียง “นี่หรือความจริงที่คุณอ้าอึ้งไม่ยอมบอกปล่อยให้ฉันหลงเข้าใจผิด จนกระทั่งปานนี้...”

“ก็ยั้งทันเวลาไม่ใช่หรือ...” ชายหนุ่มพูดที่อ้อๆ “บอกให้คุณรู้ความจริงเสียตอนนี้ดีกว่าจะรอไปจน...จนเราแต่งงานกันแล้วมีปัญหาทีหลัง”

“ถูก...” เคลซี่กระแทกเสียง “คุณพูดถูกมากเลยละ คลิฟ...ไม่มีอะไรจะถูกไปกว่านี้อีกแล้ว”

เงียบกันไปสักอึดใจ เคลซี่ก็โพล่งออกมาว่า

“ฉันจะกลับบ้าน...เดี๋ยวนี้แหละ”

“เคลซี่ ผมเสียใจ...เชื่อเถอะว่าผมเสียใจจริงๆ...” คลิฟปล่อยความเสียใจ

ออกมาในคำพูดประโยคนั้นจริงๆ แต่ในเวลาเดียวกัน บรรยากาศของความโล่งใจก็สอดแทรกเข้ามาพร้อมกันด้วย

หญิงสาวผินหัวเราะ

“ฉันเชื่อว่าคุณเสียใจ...แต่ถึงอย่างไรฉันก็อยากกลับบ้านเสียแล้ว ไม่มีประโยชน์ที่จะพูดอะไรกันอีกต่อไปแล้วนี่”

ชายหนุ่มผ่นลมหายใจ ทำท่าเหมือนกระอักกระอ่วนใจเหลือหลาย แต่เขาก็หมุนพวงมาลัยกลับรถแต่โดยดี เคลื่อนหนึ่งนั่งเหมือนตกอยู่ในภาวะความคิดสับสนอิงอลอยู่ในสมอ่งที่ทำงานอย่างไร้ประสิทธิภาพ หล่อนอยากจะบอกตัวเองว่ากำลังฝันร้าย อีกไม่ช้าก็จะตื่นขึ้นพบกับความจริง...

คลิฟขับรถมุ่งหน้ากลับบ้านเข้าเมืองอย่างเรียบร้อย ทั้งๆ ที่หัวใจเต้นระส่ำด้วยความรู้สึกสับสน แต่เหนือสิ่งอื่นใดเขาอดโล่งใจไม่ได้ที่การเจรจาถอนหมั้นเป็นไปอย่างง่ายดายและรวดเร็ว

คลิฟเป็นพลเมืองหน้าใหม่ของ ‘แฟร์วิลล์’ ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ที่น่าอยู่ของรัฐจอร์เจีย เขาเพิ่งจะมาตั้งถิ่นฐานพำนักถาวรเมื่อปีที่แล้วนี่เอง นั่นก็เพราะปู่ของเขาถึงแก่กรรม คลิฟตัน แอคเคอร์เป็นสุภาพบุรุษผู้เฒ่าที่ร่ำรวยอิศรฐาน ท่านเป็นที่รักเคารพของชุมชนในเมืองเล็กๆ น้อย่างยิ่งยวด เป็นคนหบดที่มีอัธยาศัยสุภาพเป็นผู้ดี อีกทั้งมีใจเป็นกุศล ทรัพย์สินสมบัติส่วนหนึ่งมักจะถูกส่งไปเกื้อกูลองค์การบรรเทาทุกข์ในรูปแบบต่างๆ โดยสม่ำเสมอ

ใครๆ ก็รู้ว่าท่านผู้เฒ่ามีหลานชายเพียงคนเดียวคือ คลิฟ แอคเคอร์ แต่ไม่มีใครนึกนิยมยินดีในตัวเขาสักเท่าไร เพราะคลิฟไปใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองใหญ่ เขาจะมาเยี่ยมคุณปู่เพียงปีละครั้งตามความจำเป็นเท่านั้น และจะมาอยู่เพียงระยะสั้นๆ ด้วยท่าทีที่บอกรบงถึงความเบื่อหน่ายนำราคาญาติต่อสังคมเล็กๆ ที่สงบนิ่งของ ‘แฟร์วิลล์’ อย่างออกหน้าออกตา หลายเสียงกล่าวว่าเขาเป็นหนุ่มที่ค่อนข้างจะไม่เอาถ่านในธุรกิจของตระกูลด้วยซ้ำ

แต่พอทราบข่าวการสิ้นชีวิตของคลิฟตัน แอคเคอร์ คลิฟก็เดินทางมาทำหน้าที่ทายาทของสกุลอย่างสมบูรณ์ เป็นที่ประจักษ์ว่าทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่านผู้เฒ่า นอกเสียจากส่วนที่อุทิศให้กองการกุศลแล้ว ตกเป็นของชาย

หนุ่มรูปงามท่าทางเย่อหยิ่งวางสง่าผู้นี้แต่ผู้เดียว

เป็นที่น่าประหลาดแก่ชุมชนในเมืองเล็กๆ นี้อย่างนักเมื่อพบว่า คลิฟ แอคเคอร์ ตัดสินใจพำนักอยู่ที่คฤหาสน์ของเขาเป็นระยะเวลาติดต่อกันนานเนิ่นกว่าครั้งใดๆ ที่เคยมาเยี่ยมเยือน แม้เมื่อการจัดการทรัพย์สินกับสำนักทนายความเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็ยังไม่ทำท่าจะเดินทางกลับไปยังเมืองใหญ่

คราวนี้สังคมของ ‘แฟร์วิลล์’ ก็เริ่มต้นเดินจับตามองเขาด้วยความพอใจ บรรดาคุณแม่ที่มีลูกสาวสวยพากันกระหึ่มในความหวังที่จะได้ทำความสนิทชิดชอบกับคลิฟ แอคเคอร์ ก็ใครเล่าจะมองเมินหนุ่มโสดที่หล่อเหลาและร่ำรวยแบบนี้ได้ลงคอ...

ไม่มีใครรู้ว่าคลิฟเองก็เกิดความรู้สึกสนองตอบโดยนัยเดียวกัน ในชุมชนเล็กๆ นี้มองดูเขาอย่าง ‘ปรินซ์ ชาร์มมิ่ง’ ในขณะที่สังคมเมืองใหญ่เขาเป็นเพียงอนุหนึ่งที่ปราศจากความสำคัญใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ช้าเขาก็เริ่มหวนเสน่ห์ได้อย่างง่ายดายและทั่วถึง สนุกกับการคบหาเพื่อนสนิทมิตรสหายไม่ช้าหน้าดวงคุณัดหมายกับหญิงสาวที่ล้วนแล้วแต่สวยงามน่ารักคนแล้วคนเล่าโดยให้ความหวังแก่ทุกคนอย่างแนบเนียน

แต่แล้วในวันหนึ่ง ความมั่งง่ายฉาบฉวยของคลิฟในเรื่องเช่นนี้ก็ทำที่ท่าว่าจะหยุดยั้งลงโดยกะทันหัน นั่นก็คือวันที่เขาไปติดต่อบุรุษที่ธนาคารใหญ่แห่งหนึ่งในเมือง ได้ทำความรู้จักกับเคลซี ผู้ทำหน้าที่เลขานุการส่วนตัวของท่านประธานกรรมการ

จากวันนั้น คู่ดวงของคลิฟคนอื่นๆ ก็หายวับไปจากสายตาและสายใจของเขาราวกับมีปาฏิหาริย์ คลิฟมีนัดแรกกับเคลซีและนัดนั้นก็ยึดเยื้อตลอดมาจนกระทั่งหมั้นหมายกันอย่างเป็นทางการด้วยความเต็มใจปลาบปลื้มของทั้งสองฝ่าย ซึ่งต่างคนต่างก็ยอมรับว่าความรักอันซาบซึ้งยิ่งใหญ่นั้นมิได้ต้องการเวลาไตร่ตรองนานเลย

หากทว่าพ่อแม่ของเคลซีมิได้รู้สึกยินดีปรีดาด้วยสักเท่าไร ทั้งสองพึงพอใจในตัวคลิฟ ไม่ว่าจะนิสัยใจคอ รูปร่างหน้าตาและฐานะ แต่...

“แน่ใจหรือ เค็ลซี่ ว่าลูกรักเขาจริงๆ ไม่ใช่แค่เพียงปลาบปล้ำที่ได้เป็นคู่ครองเขาเท่านั้น...”

แม่ของเค็ลซี่ถามอย่างหวาดวิตก พ่อของหล่อนก็เสริมว่า

“ลูกแน่ใจนะว่าเต็มใจจะใช้ชีวิตกับคลิฟ พ่อจะไม่ตำหนิอะไรเขาหรอก แต่คิดว่าเรายังรู้จักเขาน้อยเกินไป...”

เค็ลซี่มองสบตาบิดามารดาอย่างมั่นใจ หล่อนกล่าวย้าแล้วย้าอีกถึงความรักที่คลิฟมีต่อหล่อนและที่หล่อนรู้สึกต่อเขายิ่งใหญ่ไปกว่านั้น

“ตั้งแต่เกิดมาลูกไม่เคยแน่ใจอะไรเท่าครั้งนี้เลยคะ...” หล่อนพูดด้วยเสียงแจ่มใส ดวงตาเปล่งประกายอ่อนหวานเต็มไปด้วยความรักและศรัทธาอันเปี่ยมล้น

จากวันนั้นหมาย เค็ลซี่ก็เตรียมตัวเต็มที่ที่จะได้เป็น ‘เจ้าสาว’ ผู้เพียบพร้อมของคลิฟ แอคเคอร์ หล่อนเขียนจดหมายลาหยุดหลังวันสมรส หัวหมอนอยู่กับการฝึกงานให้แก่เชาอนุการผู้ช่วยให้ทำหน้าที่แทนและวุ่นอยู่กับการจัดเตรียมเสื้อผ้าของใช้ที่หมายใจแล้วว่าทุกชิ้นจะต้องสวยงาม มีราคาและมีรสนิยมนิยามยอด

ดังนั้น เค็ลซี่จึงเดินทางไปเมืองแอตแลนต้าเพื่อซื้อข้าวของทั้งหลายทั้งปวงสำหรับเจ้าสาวเสียหน้าใจ หล่อนมีเงินใช้ฟุ่มเฟือยเพราะได้รับเช็คฉบับหนึ่งจากคุณพ่อ และคุณยายก็แถมเงินสดที่ท่านเก็บออมไว้อีกจำนวนหนึ่ง

จากนั้นไม่ช้า การเลี้ยงฉลองหมั้นก็ดำเนินไปแทบจะไม่เว้นวัน กลุ่มเพื่อนสนิทของคุณแม่ กลุ่มนักกฎหมายเพื่อนของคุณพ่อ แล้วยังเพื่อนร่วมงานของหล่อนเองกับมิตรสหายของคลิฟ ดูเหมือนทุกคนที่มาในงานเลี้ยงจะมีความปลาบปล้ำว่าคลิฟและเค็ลซี่คือ ‘คู่ตัวอย่าง’ ที่ใครๆ ก็พากันชื่นชม

ญาติและเพื่อนสนิทแต่เล็กแต่น้อยของเค็ลซี่คือลิน โลเวอร์รี่ เดินทางมาจากแอตแลนต้าเมื่อรู้ข่าวดีนี้ หล่อนถึงกับลังงานานสองสัปดาห์เพื่ออยู่ร่วมงานสมรสและจะทำหน้าที่เพื่อนเจ้าสาวตามคำเชิญชวนอย่างเต็มอกเต็มใจของเค็ลซี่

ก็แล้วสิ้นคนสวยคนงามจากแอตแลนต้านี้แหละคือผู้ที่มาแย่งเอา ‘เจ้า-

บ่าว' ไปเสียจากเค็ลซี่อย่างง่ายดายและรวดเร็ว...ใครจะเชื่อว่าโลกทุกวันนี้มันน่าทึ่งเรตส์สินดี!

“อ้าว ถึงบ้านแล้ว...” เสียงคลิฟดังขึ้นในห้วงภวังค์ของเค็ลซี่ เมื่อหล่อนหันมามองเขาด้วยแววตาเย็นชา เขาก็พูดต่อไปด้วยเสียงที่รื้อนร่นขึ้นเล็กน้อย “เค็ลซี่ ผมหวังว่า...คุณ...อ้อ...คุณคงจะไม่ถือโทษสินหรือกะผมขอยืนยันว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขาเลย ถ้าจะโกรธก็ขอให้คุณโกรธผมคนเดียวเถอะ”

“งั้นเชียวหรือ...” หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นอย่างเยาะเย้ย ซ่อนแรงโทสะไว้อย่างยากเย็น “คุณรู้จักสินแค่ไหนนะ คลิฟ ถึงจะมาปกป้องไว้ขนาดนี้ จะบอกให้ก็ได้ว่าคุณนั่นแหละที่ถูกเขาจูงจมูกไว้ คนอย่างสินนะ...”

เค็ลซี่ก็ถลากลืนความขมขื่นใจไว้โดยเรียกเอาความเยอหยิ่งของตัวเองมาเป็นเกราะคุ้มกัน

“สินิจฉฉฉมาตั้งแต่เด็ก แต่เราก็เป็นทั้งญาติทั้งเพื่อน...ฉันรักและไว้วางใจเขามากที่สุด จนลืมไปเสียว่าเขาไม่เคยมีความหวังต่ออย่างจริงใจเลยสักครั้ง แม้แต่เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ฉันก็ว่าเขาวางแผนไว้ตั้งแต่ก่อนจะเดินทางมาเป็นแขกประจำบ้านของฉันด้วยซ้ำ แต่ก็ช่างเถอะ ฉันมันโง่เอง...โง่เสียจนตาบอดหูหนวก ไม่ระแวงเลยจนคิดทีเดียวว่าคู่หมั้นกับญาติสนิทของฉฉฉจะรวมหัวกันทรยศได้ลงคอ...”

“เค็ลซี่...” เสียงของคลิฟพุ่งขึ้นมาทันที “ก็บอกแล้วไงว่ามันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้...”

“ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไร...” หล่อนสวนควีนอย่างไม่เกรงใจ “เชิญไปเสพสุขกันให้สำราญ...แต่อย่าหวังว่าจะได้รับพรหรือความปรารถนาดีจากฉันแม้แต่สักน้อย ฉันขอให้ทั้งสองคนร่วมทางกันไปสู่ความหายนะววายอดจนถึงที่สุดทีเดียว”

ช่างหยาบคายร้ายกาจ! หล่อนรู้ว่ามันเป็นเช่นนั้น แต่เค็ลซี่ก็ไม่มีน้ำใจกว้างขวางพอที่จะพูดอะไรที่ดูดีไปกว่านี้เสียแล้ว คำพูดอันน่าเกลียดนั้นหลุดออกมาจากใจของหล่อนอย่างแท้จริง ไม่มีอะไรจะมายับยั้งเสียได้เลยไม่ว่า

การศึกษาอบรมอันดีงามที่ได้รับมาตลอดชีวิต

หล่อนก้าวลงจากรถแล้ววิ่งเตลิดเข้าไปในบ้านโดยไม่หันกลับมามองหน้า
คู่หมั้นผู้กลายเป็น ‘อดีต’ ไปโดยกะทันหันในช่วงเวลาไม่กี่นาทีที่ผ่านมา ไม่
แยแสแม้ว่าคณิศจะเร่งเครื่องยนต์เสียงสนั่นแล้วพารถแล่นฉิวไปราวติดปีก

มารดาของเค็ลซี่ยืนอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน เธอซ่อนร่างอยู่ในเสื้อผ้าอุ่น
สะอาด ผมยังม้วนไว้ด้วยหลอดยางทั่วศีรษะ เค็ลซี่วิ่งขึ้นบันไดไปหาคนที่
สีหน้าและท่าทางของหญิงสาวทำให้ผู้เป็นมารดาสังหรณ์ถึงเรื่องเลวร้าย เธอ
อ้าแขนออกโอบร่างไปรบบางนั้นไว้แล้วถามด้วยเสียงห่วงใย

“เป็นอะไรไปจะ เค็ลซี่...ดูซิ ตัวสิ้นเชียว ไม่สบายไปหรือเปล่า...”

น้ำเสียงอันแสดงถึงความห่วงใยเหลือล้นทำให้เค็ลซี่แทบจะสะดุ้งออก
มา หล่อนไม่ตอบ เพียงแต่เดินเข้าไปในบ้านที่สงบเงียบ มิสซิสฟอสเตอร์ยัง
เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกพรั่นแต่ถามถึงสาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงของ
บุตรสาวจนกระทั่งพากันขึ้นไปยังห้องนอน จุงเค็ลซี่ไปที่เตียงแล้วค่อยๆ กอด
ประคองให้หล่อนล้มตัวลงนอนเหมือนเด็กเล็กๆ

เมื่อเธอเดินไปเปิดไฟฟ้ากลางห้องและกลับมาที่เตียงอีกครั้งหนึ่งก็เห็น
เค็ลซี่นอนนิ่งไม่ไหวติง ดวงตาใหญ่โตตามที่เคยเป็นประกายหวานซึ่งนับัดนี้
ปราศจากแวว มันนิ่งแผ่ลอยกว้างราวกับว่าเจ้าของมิได้มีสติสัมปชัญญะใดๆ
เหลืออยู่อีกต่อไป

“เค็ลซี่...” มิสซิสฟอสเตอร์ร้องขึ้นด้วยเสียงตกใจ “นี่ลูกเป็นอะไรไป...
มีอุบัติเหตุหรือเกิดเรื่องอะไรจะ?”

ดวงตาเย็นชานั้นเมื่อกลับมามองหน้าผู้ถาม เค็ลซี่เผยอริมฝีปากแล้ว
เปล่งเสียงพูดออกมาอย่างยากเย็น

“แม่คะ...ลีนกลับมาบ้านหรือยัง?”

“ลีนหรือ...ยัง...ยังไม่กลับมาเลยจะ” มิสซิสฟอสเตอร์ตอบอย่างประ-
หลาดใจและรำคาญใจในขณะเดียวกัน “ถามถึงลีนทำไม...แม่อยากรู้ว่าหนู
เป็นอะไรไป ถึงได้ทำท่าแปลกๆ ยังงี้ต่างหาก”

“แม่ขา...” เค็ลซี่สะดุ้งตื่นเฮือกอย่างไม่ยั้ง น้ำตาพร้งพร้อบแถม

“อะไรกัน...มีเรื่องร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นหรือ...” มิสซิสฟอสเตอร์ตกใจเสียจนเกือบจะตั้งสติไม่ได้เอาทีเดียว

“ร้ายแรงหรือคะ...” หญิงสาวตอบด้วยเสียงกระท่อนกระพ่น “มันยิ่งกว่าร้ายแรง...รู้ไหมคะว่าลูกสาวของแม่ถูกถอนหมั้นเสียแล้ว...คลิฟเขาบอกคะ...เขาบอกว่าเขาเข้าใจผิดคิดว่าเขารักลูกแต่ที่จริงแล้วเขาไม่ได้รักลูกเลย...”

เสียงของเค็ลซี่แหลมสั้นขึ้นทุกที

“ได้ยินไหมคะแม่ เขาบอกว่าเขาไม่ได้รักลูกของแม่เลย ไม่ต้องการจะแต่งงานด้วย เขาบอกว่าเขารักสินต่างหาก...”

ร่างท้วมของผู้เป็นมารดาสั่นสะท้านราวกับต้องพายุใหญ่ ดวงตาเบิกกว้างเหมือนดังว่าคลิฟพูดเช่นนั้นใส่หน้าเธอเองทีเดียว

“เค็ลซี่...เค็ลซี่ลูกรักของแม่...ไม่จริง...” เธอร้องขึ้นด้วยเสียงกระเส่าสั้น “เป็นไปไม่ได้ ลูกคงจะเข้าใจผิดไปเสียแล้ว...”

“ทีแรกลูกก็คิดยั้ง...” หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ แล้วเผยยิ้มแห้งแล้ง “แต่เขาก็ยืนยันนี่คะ เขาบอกว่าไม่ใช่ความผิดของเขา...ไม่ใช่ความผิดของสินด้วย มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ต่างหากที่เขารักกัน...แหม ช่างน่าปลาบปลื้มเสียนี้กระไรที่สองคนนั้นต่างคนต่างรู้วักกันในวันแรกที่ได้สบตากันทีเดียว...”

“เค็ลซี่...ໂธ...”

“คลิฟพูดยั้งกะว่ามันเป็นความผิดของลูกด้วยซ้ำที่แนะนำให้เขารู้จักกัน...” เค็ลซี่แค้นหัวเราะ “เขาบอกว่าเคราะห์ดีที่เขาบอกความจริงเสียก่อนที่เราจะแต่งงานกันแล้วเกิดปัญหาที่หลัง...แม่ขา...”

หญิงสาวสะอื้นจนตัวสั่นในอ้อมแขนของมารดาผู้หนึ่งงันไปด้วยความเศร้าสลดใจอย่างเหลือแสน

“แม่ขา แล้วนี่เราจะทำยังไง...จะทำยังไง...”

มิสซิสฟอสเตอร์ได้แต่กอดลูกแน่นเข้าเหมือนจะยืนยันว่า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เธอพร้อมแล้วที่จะปกป้องเค็ลซี่อย่างเต็มความสามารถ...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในโลกโสมมนี้...สองแม่ลูกกอดกันแน่น ร้องไห้เหมือนหัวใจสองดวงสลายลงแล้ว...

๒

เช้ารุ่งขึ้น เค็ลซึ่งลงมาจากห้องนอนเมื่อสายมากแล้ว แต่บิดาของ หล่อนก็ยังไม่ได้ออกจากบ้านไปทำงานเหมือนเช่นทุกวัน เมื่อก้าวลงมาสู่ ชั้นบันได บุรุษวัยกลางคนก็ตรงไปรอรับด้วยการอ้าแขนออกโอบกอดร่าง บอบบางของธิดาไว้อย่างปลอบประโลม

สักอึดใจหนึ่งวงแขนนั้นก็คลายออก เขาตันตัวหญิงสาวออกไปห่าง เล็กน้อย มือจับไหล่เค็ลซึ่งแล้วสั่นเบาๆ อย่างรักใคร่

“เฮ้า เลิกร้องไห้กันเสียที...” เขาออกคำสั่งด้วยเสียงหนักแน่นที่แฝง ความอาทรไว้เต็มเปี่ยม พลังใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวเช็ดน้ำตาให้เค็ลซึ่งอ่อนโยน “จำคำของพ่อไฉนนะ ลูกรัก น้ำตาของหนูนะมีค่ากว่าความเหลวไหลของ เจ้าผู้ชายหน้าโง่คนนั้นมากมายนัก... น่าเสียดายที่ธรรมชาติที่คนโบราณ เขาว่าไว้มันพ้นสมัยไปเสียแล้ว ไม่ยั้งงั้นพ่อนี้แหละจะทำตกลงกับมัน ให้สม กับที่มันกล่ามาหมิ่นน้ำใจลูกรักของพ่อ... ไม่ยั้งงั้นก็ให้คนไปลอบจับมันมาคว่ำ หลังเขี่ยด้วยแส้มาให้ยับไปทั้งตัว... นั้นแหละถึงจะสมกับความชั่วของมัน...”

เค็ลซึ่งหัวเราะออกมาได้ทั้งน้ำตา หล่อนนึกเห็นภาพคุณพ่อใส่เกราะ- เหล็กของอัศวินสมัยพระเจ้าอาร์เธอร์ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“คุณพ่อขา ถึงยังไงมันก็คงจะไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นมาหรอก ไม่มี ผู้หญิงคนไหนจะยอมแต่งงานกับผู้ชายที่ถูกบังคับให้เข้าพิธีด้วยปลายดาบของ คุณพ่ออย่างแน่นอน ลูกนะไม่ยอมคนหนึ่งละ ต่อให้เขาชมชานมาคุกเข่า สารภาพผิดตรงหน้าเดี๋ยวนี้ก็เถอะ”

นักกฎหมายหัวเราะลั่นอย่างถูกอกถูกใจ

“ยั้งงั้นซี ลูกพ่อ... ต้องยั้งงั้นถึงจะสมกับเป็นเลือด ‘ฟอสเตอร์’ เา เป็นว่าลูกลืมเรื่องบ้าง นี้ได้แล้ว ที่นี้เรามาปรึกษากันว่าจะทำยังไงถึงจะประกาศ เรื่องนี้ให้เพื่อนฝูงของเรารู้เท่านั้น แต่พ่อขอยืนยันว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ชื่อเสียงของลูกจะต้องมาก่อน...”

“เข็ญนี่โตะกันเสียทีเถอะ ทั้งคุณพ่อคุณลูก...” เสียงมิสซิสฟอสเตอร์
ตั้งขึ้นเบื้องหลังคนทั้งสอง “กาแฟกำลังร้อน ส่งกลิ่นฉุยฉุยวะจ๊ะ”

เค็ลซี่มองเข้าไปในห้องเตรียมอาหาร หล่อนขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้ว
กระซิบถามบิดา

“รายนั้นตื่นหรือยังคะ คุณพ่อ?”

“ตื่นแล้ว... แล้วก็ออกไปจากบ้านแล้วด้วย” บิดาของหล่อนตอบสั้นๆ
อย่างเข้าใจดีว่าลูกสาวเอ่ยถึงใคร สีหน้าของเขาเคร่งขรึมไปเล็กน้อยเมื่อพูด
ต่อไปว่า “พ่อดีใจมากที่มีโอกาสเป็นคนเอ่ยปากไล่ผู้หญิงคนนั้นออกไปจาก
บ้านของเรา...”

เค็ลซี่เบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก

“ตายจริง คุณพ่อคะ...” หล่อนร้อง “ต้องทำถึงขนาดนั้นเชียวหรือ
คะ...”

“ต้องทำขนาดนั้น...” เขายืนยันด้วยสีหน้าบึ้งตึงน่าเกรงขาม “อย่ามา
บอกว่าพ่อควรทำอะไรไม่ควรทำอะไรในบ้านของพ่อนะ เค็ลซี่ ไอ้ที่ทำการไป
นั้นนะยังน้อยไป ที่จริงพ่อน่าจะจับตัวเหวี่ยงไปกลางถนนด้วยซ้ำ แต่แม่ของ
ลูกเขาไม่ยอมให้ทำถึงขนาดนั้นนะซี”

“แล้ว... แล้วเขาไปไหนล่ะคะ ยังเช่าๆ อยู่แบบนี้...” เค็ลซี่พูดอย่างกังวล
วงแขนอบอุ่นแข็งแรงโอบรอบร่างหล่อนแล้วพาเดินไปในห้องเตรียม
อาหาร

“จะต้องถามถึงทำไม...” เขาตอบเรียบๆ “ผู้หญิงใจง่ายเห็นแก่ตัวแบบ
นั้นนะไม่สิ้นหนทางหรอก พ่อจับขึ้นแท็กซี่แล้วส่งให้ไปส่งที่ชุมทางรถโดยสาร
หล่อนจะกลับไปแอตแลนต้าหรือไปแอฟริกาก็ไม่ใช่เรื่องของเรา หน้าที่ของ
พ่อมีแค่เชิญพิชออกไปให้พ้นบ้านก่อนที่ลูกจะตื่นเท่านั้นเอง”

โตะอาหารจัดตมเรียงร้อยตามเคย มิสซิสฟอสเตอร์นั่งอยู่ในเก้าอี้
ประจำตัวของเธอ ดวงตางามซึ่งของเค็ลซี่มีน้ำตาเต็ม หล่อนมองฝ่าความ
พรวดพราดนั้นไปยังใบหน้าของบิดามารดาสลับกัน

“คุณพ่อ คุณแม่ขา...” หล่อนพูดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ “แล้ว...แล้วนี่เราจะทำยังไงกัน...”

“หนูไม่ต้องทำอะไรเลยจะ...” มิสซิสฟอสเตอร์ตอบด้วยเสียงอ่อนโยน “ทั้งทุกอย่างไว้เป็นหน้าที่ของพ่อกับแม่เท่านั้นเอง เราจะจัดการอย่างเงียบที่สุดและเรียบร้อยที่สุด...เราปรึกษากันเรียบร้อยแล้วตั้งแต่เมื่อคืนนี้ว่า ลูกจะไปจากบ้านเสียสักพัก พออะไรๆ เรียบร้อยลงค่อยกลับมา”

“หนีหน้าไปเสียเฉยๆ...” เค็ลซี่ร้องอย่างตื่นตกใจ “แล้วทางนี้คุณแม่จะจัดการยังไงคะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกลูกรัก...” พ่อของหล่อนเป็นผู้ตอบคำถามนั้นแทนภรรยา “เราจะลงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นประกาศงดพิธีสมรส อ้างว่าเป็นความปลงใจของทั้งสองฝ่ายเอากันสั้นๆ แค่นั้นก็พอ ถ้ามีใครมาถามมากเรื่อง เราก็จะบ๊ายบายว่า ลูกเองไม่เต็มใจ ถ้าไม่มีตัวตนลูกอยู่ก่อนที่หนังสือพิมพ์จะลงข่าว ใครๆ ก็จะคิดว่าลูกต่างหากที่เป็นผู้ถอนหมั้นไม่ใช่คุณพ่อ”

เค็ลซี่ทำหน้าครุ่นคิด หล่อนผินยิ้มแห้งแล้งเมื่อท้วงว่า

“เรื่องมันจะไม่เป็นยังงั้นสิคะ ถ้าสินเกิดติดต่อกับเขาเมื่อเช้านี้ แล้วเขาก็พากันเดินทางไปด้วยกันเสียก่อนที่ลูกจะออกจากบ้านด้วยซ้ำ”

“เจ้าหมอนั้นไม่ไถ่ถึงขนาดจะยอมให้ผู้หญิงคนนั้นนั่งจุมูกมันตามไปแบบนั้นหรอก” มิสเตอร์ฟอสเตอร์พูดอย่างมั่นใจ “คนฉาบฉวยกรี๊ดกรายแบบนี้ไม่ยอมหนีตามกันไปหรอก โดยเฉพาะผู้หญิงนะ หมายถึงนักหนาว่าจะต้องเข้าพิธีแต่งงานอย่างหรูหราให้ได้ในชีวิต พ่อมองมานานแล้วนะว่าเขาริชยาลูกมาตั้งแต่เล็กๆ”

“จริงๆ ของคุณพ่อจะ” มารดาของเค็ลซี่กล่าวสนับสนุนทันที “อีกอย่างหนึ่งถ้าหนูไปเสียวันนี้ ใครๆ ก็จะเห็นว่าคุณพ่อถูกทิ้งไปเพราะเขาคงจะมีอะไรไม่ดีที่ลูกเพิ่งจะค้นพบ ที่นี้ถ้าสองคนนั้นไปปรองดองกันที่หลัง ก็แปลว่าสินรับเดนไปจากลูก...เห็นไหมว่าเราจะไม่เสียชื่อเสียงอะไรเลย”

“ถึงยังงั้นลูกก็ไม่อยากจะไป...” เค็ลซี่พูดอย่างไม่แน่ใจ สีหน้าเต็มไปด้วยความคิดสับสน “ดูเหมือนเรากลายเป็นตัวชี้ตลาด ไม่กล้าอยู่เผชิญหน้า

ความจริง”

“ลูกอยากจะทำอยู่ฟังเสียงซุบซิบนินทาในวงสังคมหรือ...” มิสเตอร์ฟอสเตอร์ย้อนถามทันที “ทนสายตาดูดองอยากรู้ อยากเห็นของชาวบ้านไหวหรือ ชาวสังคมนะไม่มีอะไรจะสนุกเท่าเรื่องแบบนี้ของชาวบ้านหรอก ยิ่งพบยิ่งเห็นก็จะยิ่งพูดกันไม่รู้จักจบ แต่ถ้าไม่มีตัวตนเจ้าของเรื่องอยู่ พวกเขา ก็จะค่อยๆ ลืมกันไป อีกไม่กี่วันก็มีเรื่องของคนอื่นมาจุดความสนใจใหม่...เชื่อพ่อเถอะ ไหนๆ ลูกก็กลางนระยะยาวแล้ว รีบไปเสียก่อนที่ใครจะทันรู้เรื่อง นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด”

มิสซิสฟอสเตอร์มองดูบิดาสาวด้วยแววตาปลอบประโลม

“พอกลับมาอีกครั้ง หนูจะตกใจเชื่อว่าใครๆ ลืมเรื่องหมั้นเรื่องแต่งงาน เลื่อนลอยเหลวไหลของลูกหมดแล้ว เพื่อนๆ ก็จะได้ใจที่หนูกลับมาสนุกสนานกับพวกเขาอย่างเคย ยิ่งพวกที่ธนาคารจะยิ่งดีใจที่ลูกกลับมาทำงานตามเดิม...”

“จริงหรือคะ...” เค็ลซี่ตรงอย่างอ่อนน้อมใจ มองดูบิดาตามราวสายรุ้ง “แล้ว...แล้วลูกจะไปไหนคะ”

“ไปพักอยู่กับคุณย่าอรามินต้าสิ ลูกรัก...” มิสเตอร์ฟอสเตอร์ตอบโดยเร็ว “เราปรึกษากันแล้วว่านั่นจะเป็นที่พักผ่อนอย่างวิเศษที่สุดสำหรับลูก...จำคุณย่าอรามินต้าได้ไหมล่ะ เค็ลซี่...”

“คุณย่าแก่ๆ ที่เลี้ยงคุณพ่อมาตั้งแต่เล็กๆ แล้วท่านก็ยังอยู่ที่บ้านเก่า บนภูเขานอกเมือง ‘บลู ริตช์’ มณฑลเก่าแก่ที่ไม่ยอมขึ้นกับรัฐบาลกลางตั้งแต่สมัยสงครามกลางเมืองนั่นนะหรือคะ...” เค็ลซี่พูดอย่างตื่นเต้น

“ใช่ละ...” มิสเตอร์ฟอสเตอร์พยักหน้าอย่างพอใจในความรู้ออกของลูกสาว “แต่เดี๋ยวนี้ทันสมัยขึ้นมาก ทั้งๆ ที่เพิ่งจะอ่อนขอให้รัฐบาลกลางเมื่อปี ๑๙๔๖ มาเนี่ย...คุณย่าเป็นสุภาพสตรีชราที่ประเสริฐอย่างที่สุดในสายตาของพ่อ จำได้ไหมว่าพ่อเคยพาลูกไปเยี่ยมท่านครึ่งหนึ่งตอนที่ลูกยังรุ่นๆ อยู่ ท่านรักและห่วงใยลูกมากทีเดียว ปีหลังๆ ที่พ่อไปเยี่ยมท่านลูกไม่ได้ไปด้วยท่านก็ยังถามถึงและส่งความรักมาให้ลูกเสมอ”

“ท่านยังอยู่ที่บ้านเก่าหลังนั้นหรือคะ” เค็ลซี่ถามอย่างสนใจ

“หลังเก่านั้นแหละ แต่สะตวงสบายขึ้นมากเพราะพ่อนำถังประปาและเครื่องปั่นไฟไปติดตั้งให้ตั้งแต่เมื่อสองปีที่แล้ว คุณย่าอยู่ตามลำพังเหมือนเคย ถ้าลูกไปพักด้วยท่านจะดีใจอย่างมาก...”

“แม่อีกแน่ใจอย่างนั้นจะ...” คาโรไลน์ ฟอสเตอร์เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “ลูกเป็นหลานหญิงคนเดียวที่ท่านรักและห่วงใยเสมอ”

“บ้านของคุณย่าฤดูนี้จะหนาวที่สุด อากาศหนาวไปหน่อยสำหรับคนอยู่ข้างล่างอย่างเรา” คุณพ่อของเค็ลซี่อธิบาย “แต่ถ้ามีเสื้อผ้าไปพอกก็ไม่มีปัญหา ทิวทัศน์รอบๆ นั้นนะสวยงามอย่างที่ลูกคาดไม่ถึงทีเดียว”

“แล้ว...แล้วลูกจะหนีไปตามลำพัง ทั้งภรรยาให้คุณพ่อคุณแม่แบบนี้หรือคะ...” เค็ลซี่ทำเสียงไม่สบายใจ “ฟังดูไม่ยุติธรรมเลย”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเอ่ยถึง...” มิสซิสฟอสเตอร์ตอบอย่างหนักแน่น “หน้าที่ของลูกตอนนี้ก็คือขึ้นไปเก็บเสื้อผ้า รถไฟจะออกเวลาเที่ยงครึ่ง เห็นจะต้องรีบหน่อยละจ๊ะ เพราะนี่ก็เกือบสิบโมงแล้ว”

“ตายแล้ว กะทันหันอะไรยังงี้...” เค็ลซี่ร้องเสียงดัง สีหน้าตื่นเต้นระคนหวาดกังวล “นี่ลูกจะต้องเดินทางคนเดียวหรือคะ?”

“พ่ออยากขับรถไปส่งลูกให้ถึงบ้านคุณย่าที่เดียว...” นักกฎหมายผู้มีชื่อเสียงในเมืองเล็กๆ พูดอย่างจริงจัง “แต่บังเอิญมีประชุมสำคัญพรุ่งนี้ที่พ่อเป็นประธานเสียด้วย...”

อาร์โนลด์ ฟอสเตอร์มองดูท่าทางกระวนกระวายใจของลูกสาวอย่างกังวล เขาพูดต่อไปด้วยเสียงที่ระมัดระวังกว่าเดิมเล็กน้อย

“อีกอย่างหนึ่งพ่ออยากจะทำอยู่ทางนี้เพื่อจัดการอะไรๆ ให้มันเรียบร้อยและเงียบเขียบอย่างที่สุดด้วย ถ้าไปเสียอีกคนแม่เขาก็จะต้องรับหน้าอยู่คนเดียว...”

“ลูกเข้าใจคะ คุณพ่อ...” เค็ลซี่พูดซ้าๆ ใบหน้าหม่นหมอง “ลูกทราบดีว่ามันเป็นงานหนักสำหรับคุณพ่อคุณแม่ขนาดไหน ไม่ต้องห่วงหรอกคะ ลูกเดินทางคนเดียวได้...”

หล่อนฝืนหัวเราะ

“แหม ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว หนีคุณพ่อไปเที่ยวร้อยละเจ็ดเจ็ดยาน้ำ ไม่เห็น

เคยกลัวอะไร ตอนนี่เกิดจะมาอ่อนคุณพ่อกับคุณแม่ให้ไม่สบายใจขึ้นมาทำไม
ก็ไม่รู้...”

อาร์โนลด์ โพสต์เตอร์ลุกขึ้นยืนอย่างกระปรีกระเปร่า

“นั่นก็ดีแล้ว พ่อจะได้รีบไปเสียที...จะไปแวะส่งโทรเลขถึงคุณย่าอรามินต้า
ของลูกด้วย บอกเธอว่าลูกกำลังจะเดินทางมาหา”

นักกฎหมายก็มลงจุ่มพิทหน้าผากลูกสาวคนเดียวแล้วจึงหันไปทำอาหาร
เช่นเดียวกับกับภรรยา เมื่อเดินไปถึงประตูห้อง เขาก็ยังหันมาส่งเสียร่ำลาเคล็ซี่
อย่างรักใคร่ห่วงใย

“ทำตัวเป็นเด็กดีนะ ลูกรัก เลิกคิดเรื่องเหลวไหลให้หมดสิ้นไปจากหัวใจ
เชื่อพ่อเถอะ ผู้ชายอย่างฉันนะไม่มีค่าควรแก่หยาดน้ำตาของลูกแม่แต่หยด
เดียวด้วยซ้ำ”

“ถูกอย่างที่ คุณพ่อพูดแหละจ๊ะ เคล็ซี่ ทำใจให้ผ่องแผ้วแล้วอะไรๆ ก็
จะเรียบริบร้อยลงเอง ว่าแต่ว่าตอนนี้หนูควรจะทำอะไรเสียที...”

“แต่ลูกไม่หิวเลยนี่คะ...” เคล็ซี่ทำเสียงอืดออดแล้วกักถ้อยคำแพะขึ้นจับ
ซ้ำๆ

“นั่นก็ขึ้นไปจัดของกันดีกว่า...” คาโรไลน์ว่าพลางลุกขึ้นยืนอีกคน

“ไม่ต้องเอาอะไรไปมากนัก...” ประมุขของครอบครัวผู้กำลังจะเดิน
ออกพ้นประตูห้องหันมาส่งเสียอีก “สเวตเตอร์กับกางเกงหนาๆ หรือยีนส์อย่าง
ที่ลูกชอบเป็นเหมาะกว่าอื่น คนบนภูเขาเขาไม่แต่งตัวหรูหราหรอก...”

เคล็ซี่กระโดดลุกขึ้นยืนแล้วยกมือขึ้นแตะขมับพลางก็มศีระลงต่ำอย่าง
ล้อเลียน

“เข้าใจแล้วเจ้าคะ...” หล่อนส่งยิ้มจนตาหยีให้บิดาผู้พยักหน้ารับอย่าง
พอใจ

* * *

สองแม่ลูกพากันขึ้นไปที่ห้องส่วนตัวของเคล็ซี่ คาโรไลน์รีบรื้อหลังลูกสาว
ให้ตรงไปยังห้องน้ำทันที

“เข้าไปอาบน้ำแล้วออกมาแต่งตัวตามสบายเถอะลูก แม่จะจัดกระเป๋า

ให้เอง”

เคล็ซซี่ยิ้มน้อยๆ ทำไมจะไม่รู้ว่ามารดาไม่ปรารถนาที่จะให้หล่อนเปิดตู้เก็บเสื้อผ้าซึ่งบรรจุเสื้อผ้าชุดใหม่ๆ ที่พากันไปหาซื้อเตรียมนำไปใช้เมื่อแยกบ้านไปแล้วหลังจากงานวิวาห์ต่างหาก...

เมื่อเคล็ซซี่สะอาดเอี่ยมหอมกรุ่นออกมาจากห้องน้ำ หล่อนก็พบว่าคุณแม่เตรียมชุดเดินทางที่เป็นสูทสีเข้มกับเสื้อเชิ้ตแพรแขนยาวชั้นในไว้ให้เรียบร้อยแล้ว หมิงสาวแต่งตัวอย่างเงียบๆ ซ้ำเลื่องมองประตูตู้ใบใหญ่ที่ถูกปิดสนิทใส่กุญแจเรียบร้อยอย่างฉงน

“แม่จัดกระเป๋าให้แล้วละจะ...” คาโรไลน์ ฟอสเตอร์รีบบอก “กระเป๋าใหญ่เสื้อผ้าที่ลูกจำเป็นต้องใช้ ส่วนใบเล็กนั้นใส่เครื่องสำอางและของกระจุกกระจิกประจำตัวของลูก ไม่ขาดตกบกพร่องเลยรับรองได้”

แต่เมื่อลงมาที่ห้องนั่งเล่น สายตาของเคล็ซซี่ก็มองไปยังโต๊ะตัวที่วางอยู่ติดผนังอย่างตื่นตกใจ ของขวัญวันวิวาห์ที่เพื่อนสนิทมิตรสหายส่งมาล่วงหน้าจัดวางไว้บนโต๊ะนั้นเต็ม หล่อนร้องอะไรออกมาเบาๆ แล้วหันไปทางมารดา

“คุณแม่...โอ้ แล้วนี่ลูกจะทิ้งภาระหนักหน่วงถึงขนาดนี้ไว้ให้คุณแม่กับคุณพ่อได้ยังไงลงคอ...ไม่เอาละ ลูกไม่ไปแล้ว จะอยู่ที่นั่นแหละ อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด...”

“ตายจริง เคล็ซซี่...” คาโรไลน์ร้องอย่างตกใจ เธอวางกระเป๋าเดินทางลงบนพื้นแล้วเดินมาจับแขนลูกสาวไว้ทันที “อย่าเหลวไหลสิจ๊ะ เราพูดจากันเข้าใจแล้วนี่นา...” เธอปรายตาไปยังโต๊ะของขวัญ “เรื่องนั้นนะอย่าห่วงเลย แม่จะจัดการคืนเจ้าของเขาไปโดยเร็วที่สุด ดีเสียอีกจะได้มีโอกาสเขียนโน้ตเล็กๆ แจ้งถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่ต้องพูดจาให้มากความ ลูกเดินทางไปพักผ่อนให้สบายเถอะ ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งสิ้น”

* * *

เจ้าหน้าที่ชายบัตรโดยสารทักทายเคล็ซซี่อย่างคนคุ้นเคยเมื่อหล่อนแจ้งความจำนงขอซื้อบัตรโดยสารไปแอตแลนต้า

“ไปแอตแลนต้าอีกแล้วหรือเคล็ซซี่...” เขาร้องด้วยสีหน้าล้อเลียน “เมื่อ

คราวที่แล้วดูท่าเหมือนเหมามาหมดห้าง ‘ริช’ นี่นา หีบห่อที่ส่งตามมานะ กองเป็นภูเขาเลย...”

เคลซี่ยิ้มตอบ หล่อนไม่อธิบายว่าเมื่อถึงสถานีเล็กๆ แห่งหนึ่งแล้วหล่อน จะต่อรถเล็กไปยังเมืองเซิงเขา

“คราวนี้หนูจะไปเริ่มที่ห้าง ‘เดวิสัน’ ینگคะ ลุงบ๊อบ” หล่อนตอบอย่าง ร่าเริง

“ดีมาก...” คาโรไลน์กระซิบอยู่เบื้องหลัง “ยังงั้นสิ ลูกแม่”

ขบวนรถไฟแล่นช้าๆ มาเทียบชานชาลา เคลซี่หันมามองมารดาแววตา เต็มไปด้วยความตื่นเต้นหวาดหวั่น

“ไปเถอะ ลูกรัก...” คาโรไลน์กระซิบบอกลูกสาว “จำคำของคุณพ่อ ไวน์นะจะ... ต้องไม่มีน้ำตาอีกต่อไปแม่แต่หยุดเดียว”

หญิงสาวเซิดคางเล็กๆ ขึ้นในทันทีที่รู้สึกถึงความร้อนผ่าวในβάตา หล่อน กะพริบไล่มันกลับลงไปเสียทันทีก่อนที่จะหยาดหยดลงมา

“สัญญาคะ คุณแม่...” หล่อนเปล่งเสียงออกมาได้อย่างแจ่มใสชัดเจน “จะไม่มีน้ำตาแม่แต่หยุดเดียว...”

คาโรไลน์กอดลูกสาวไว้ในวงแขน ซ่อนน้ำตาของตนเองไว้เสีย ด้วยการ ซบหน้าลงกับช่วงไหล่ของเคลซี่แล้วกระซิบอวยพร

“ขอให้โชคดีเถอะลูกรัก...”

เคลซี่ลูบแก้มมารดาทั้งสองข้างแล้วก็มลงจวดยกระเป๋าดำเดินทางถือไว้อย่าง ทะมัดทะแมง พาดตัวขึ้นไปบนรถ เที่ยวเดินทางที่นั่งได้อย่างไม่ยากเย็น หล่อน สะโงกหน้ามองดูมารดาแล้วโบกมือให้พลางยิ้มอย่างน่ารัก

* * *

เสียงหวูดแหลมยาวทำให้เคลซี่สะดุ้งวาบ สำนึกหนึ่งที่ชัดเจนในบัดนั้น ก็คือรถไฟขบวนยวมน้ำกำลังจะพาหล่อนไปให้พ้นจากชีวิตเก่าๆ ที่เคยคุ้น ช่าง น่าใจหายนี่กระไรเมื่อคิดว่าเมื่อกลับมาเมืองเล็กๆ นี้อีกครั้งหนึ่ง วิถีชีวิตของ หล่อนก็คงจะต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย จากเคลซี่คนเก่าที่เคยแจ่มใส ร่าเริง กลายเป็นเคลซี่หญิงสาวผู้ไร้เสน่ห์เสียจนคู่หมั้นเขาปฏิเสธไม่ยอมแต่ง

งานด้วย

เคล็ซซี่ฝันยิ้มกับตนเองอยู่ในเก้าอี้อย่างแห้งแล้ง นัยน์ตาชำเลืองมองสตรีวัยใกล้จะกลางคนผู้หนึ่งถักนิตตั้งอยู่ในเก้าอี้ตรงข้ามอย่างเงียบเชียบ สีหน้าปราศจากความรู้สึกใดๆ นอกจากความเรียบเฉยไร้อารมณ์

“สาวทีนทีก...” เคล็ซซี่บอกตัวเองอย่างเศร้าๆ “อีกไม่ช้าฉันก็คงจะเป็นเหมือนผู้หญิงคนนี้ เดินทางคนเดียว นั่งคนเดียว ทำอะไรคนเดียว แล้วก็คิดคนเดียว... แต่บางทีมันก็คงจะดีเหมือนกัน... จะได้ว่าหัวใจที่ไร้รักนั้นมันอ้างว้างว่าเหว่สักแค่ไหน...”

หล่อนนั่งนิ่งแทบจะไม่กระตุกกระตัก แข้งขาอ่อนล้าปราศจากเรียวแรง แม้แต่หัวใจก็คงจะเต้นช้าผิดจังหวะ ทุกตุบร่ำร้องถึงแต่ความโชคร้ายผิดพลาดซึ่งยังผลให้เกิดความเจ็บปวดหม่นหมองไปเสียทุกอณูของร่างกายทั้งภายในภายนอก...

ป้ายคล้อย เคล็ซซี่รู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งเมื่อเงยหน้าขึ้นมองตู้ทองฟ้าที่สตัดไฟเปิดหวูดเบาๆ พร้อมไปกับเสียงประกาศชื่อสถานีปลายทาง เมื่อมันหยุดสนิทหนึ่ง เคล็ซซี่ก็ก้าวลงจากรถอย่างกระฉับกระเฉง พนักงานยกกระเป๋าช่วยเหลือหล่อนเป็นอย่างดีจนกระทั่งออกมาพ้นชานชาลา

เป็นสถานีเล็กๆ ก่อนที่จะถึงสถานีใหญ่สักสองสามสถานีกระมัง เคล็ซซี่ออกมายืนคว้างอยู่ริมถนนสายเล็กที่เต็มไปด้วยผู้คนที่หล่อนไม่คุ้นกับลักษณะท่าทาง การแต่งตัว หรือแม้แต่สำเนียงพูดของพวกเขา หล่อนรู้สึกถึงความหนาวเยือกต่างๆ ที่แสงตะวันยามบ่ายยังไม่เคลื่อนคล้อยไปสักเท่าไร

หลายคนชำเลืองมองหญิงสาวแปลกหน้าอย่างสนใจ แต่ก็ไม่มีใครเข้ามาทักทายให้อุ่นใจ เคล็ซซี่จึงตัดสินใจเดินไปจนถึงป้ายจอดแท็กซี่

ชายร่างอ้วนเตี้ยอายุกลางคนผู้กำลังยืนเฝ้าอยู่แถวนั้นมองหล่อนแล้วถามขึ้นอย่างไม่กระตือรือร้นอะไรนัก

“แท็กซี่ไหมครับ คุณผู้หญิง”

“อ้อ...เอาสิจ๊ะ” เคล็ซซี่รีบตอบอย่างยินดีพลางยิ้มให้อย่างฝากเนื้อฝากตัว อย่างน้อยก็มีพลเมืองคนหนึ่งของเมืองเล็กๆ ที่ชื่อ ‘เดด ซิตี้’ นี้ละที่

ทักทายหล่อน “กำลังคิดอยู่เชื่อว่าจะไปถึงที่หมายได้โดยวิธีไหน มองไม่เห็นรถบัสโดยสารเลยสักคัน ก็เห็นจะต้องอาศัยแท็กซี่กระมัง”

“ก็คุณจะไปถึงไหนล่ะ...” ชายร่างเตี้ยถามเรียบๆ

“ไปที่ชุมทางเชิงเขาจะ...” เค็ลซี่รีบบอก “เขาบอกว่าตรงนั้นจะมีร้านชำของคนซื้อลูจเจค”

สายตาของคนขับแท็กซี่มองมาเขม็งอย่างคาดคั้น

“แน่ใจหรือว่าคุณจะไปที่นั่น...” เขามองสูทสีเทาเข้มกับเสื้อเชิ้ตแพรสียกของเค็ลซี่อย่างไม่แน่ใจ ดูหล่อนก็เก้เกิ่นกว่าผู้หญิงคนใดที่เคยเดินทางมาถึงสถานีเล็กๆ แห่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรองทำหนังกลับสันสูงสีเดียวกับเสื้อเชิ้ตแพรตัวนั้น

“แน่ใจสิ...” เค็ลซี่ยิ้มอย่างขบขันเมื่อเข้าใจสายตาที่มองมานั้นอย่างทะลุปรุโปร่ง “ฉันจะไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ ท่านมีบ้านอยู่บนเขาใกล้ๆ กับชุมทางเชิงเขานั่นไง...”

“ไปเยี่ยมญาติหรือครับ...” คนขับแท็กซี่รีบกุ๊กกือเปิดหลังรถแล้วยกกระเป๋าเดินทางสองใบของเค็ลซี่ใส่เข้าไปอย่างรีบรวย “ผมจะรู้จักไหมนะ...”

“ท่านชื่อคุณย่าอรามินต้าจะ...” เค็ลซี่บอก “มิสอรามินต้า ฟอสเตอร์ ป้าของคุณพ่อของฉันเองแหละ”

คราวนี้ใบหน้าของชายร่างเตี้ยเต็มไปด้วยความเป็นมิตรที่เดียว เขาเปิดประตูอให้หล่อนก้าวขึ้นไปนั่งแล้วปิดให้ อย่างนบอบกกว่าปกติ

“เชิญเลยครับ ผมจะพาไปที่นั่นเอง...” เขากระโดดขึ้นประจำที่นั่งคนขับแล้วพารถออกจากที่อย่างคล่องแคล่ว “ไม่นึกเลยว่าคุณเป็นหลานของมิสมินตี้ นึกว่าเป็นพวกนักทัศนจารเสียอีก แต่พวกนั้นไม่ค่อยจะไปที่ชุมทางเชิงเขาหรอก ทั้งๆ ที่แถบนั้นนะที่ทัศนงดงามที่สุด ไว้คุณไปถึงก่อนเถอะครับจะรู้ว่ามิสมินตี้ท่านเลือกที่อยู่ได้อย่างวิเศษเพียงไร...”

เค็ลซี่รู้สึกสบายใจขึ้นเป็นอันมากที่ได้รู้ว่าคนขับแท็กซี่นั้นคือผู้ที่หล่อนไว้วางใจได้อย่างแน่นอน

“ลืมนึกว่าคุณย่าของฉันดีหรือจะ?”

“ไม่สนิทกับเธอนักหรอกครับ คุณผู้หญิง...” เขาตอบเรื่อยๆ สายตามองตรงไปตามถนนสายแคบที่เต็มไปด้วยหลุมบ่อ “เธอไม่ค่อยจะลงมาจากภูเขา นอกจากเวลาเมืองตลาดนัดเท่านั้น แต่ผมกับเจคนะเพื่อนสนิทกันว่างๆ ผมก็แวะมาพักค้างคืนกับเขา อากาศสบายจริงๆ ที่เคบินเขานะ”

“อากาศก็ดี ทิวทัศน์ก็สวย...” เค็ลซี่พูดเรื่อยๆ “ทำไมไม่สร้างเป็นสถานที่ตากอากาศล่ะจ๊ะ นักทัศนอาจรจะได้มาพักผ่อนกันมาก”

คนขับแท็กซี่หัวเราะหึๆ

“คนพวกนั้นนะมีแต่จะมาทำวุ่น... ไม่คุ้มกันหรอกครับที่จะลงทุนเพื่อเรียกร้องให้เขามาทำลายความสงบของพวกเรา”

“แต่เขาก็จ่ายให้เราทำไมใช่หรือ...” เค็ลซี่ไม่ยอมแพ้ หล่นออกจะจงใจที่ชายอายุกลางคนผู้มีอาชีพแค่เพียงคนขับรถแท็กซี่จะมีความสมถะถึงเพียงนี้ ไม่ใช่ว่าโลกทุกวันนี้ต่างวุ่นวายไปด้วยพวกที่พยายามทุกวิถีทางที่จะหาอาชีพที่สามารถทำเงินให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้หรอกหรือ

“ถึงได้มากก็ไม่รู้จะเอาไปทำอะไร...” เขาตอบด้วยเสียงเรียบเรียงตามเคย “ยิ่งพวกบนภูเขา ยิ่งแล้ว ผมเสียอีกที่ยังทำงานอยู่ในเมืองมั่ง แต่มันเป็นเพียงเมืองเล็กๆ ที่ไม่เจริญรุ่งเรืองอะไรนัก ค่าครองชีพจึงไม่บีบคั้นเราเหมือนพวกเมืองใหญ่”

“แล้วพวกที่อยู่บนภูเขาเป็นยังงัยมั่งจ๊ะ...” เค็ลซี่ถามต่อไปด้วยความสนใจที่เพิ่มขึ้นทุกขณะ

“ยิ่งสงบสบายใหญ่เลยสิครับ...” นั่นเป็นคำตอบที่มาจากความจริงใจโดยแท้ “เขาอยู่กันอย่างเรียบง่าย ความเป็นอยู่ณะ ในสายตาของคนที่มาจากเมืองใหญ่อย่างคุณคงจะเห็นว่าล้าหลังไปสักหนึ่งศตวรรษกระมัง แต่พวกเขา ก็มีความสุขกันแบบนั้น ไม่มีใครอยากเห็นคนนอกมาสร้างความสำเร็จจนทำลายล้างธรรมชาติให้หมดสิ้นไปแน่ๆ... ผมถึงแปลกใจที่มีคนเมืองล่างจะขึ้นไปบนภูเขาไปงัยครับ แต่พอรู้ว่าคุณเป็นญาติของมิสมินดี นั่นก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง...”

รถแล่นผ่านเมืองเล็กๆ ที่มีอาคารแค่เพียงสองช่วงติดๆ กันทั้งสองฟากถนน มีบ้านช่องแบบเก่าโบราณแต่สะอาดตาน่าดูเรียงรายอยู่ในบริเวณกว้างไพศาล ทุกบ้านมีสวนดอกไม้และสนามหญ้า

ไม่ช้าจึงผ่านพ้นตัวเมืองที่เล็กเสียจนนึกไม่ถึง ถนนขรุขระยิ่งขึ้นและสองข้างทางก็คือทุ่งนาที่เว้งว่างสุดสายตา มีทางเลี้ยวลาดชันหรือไม่กี่ได้สูงขึ้นไปบนไหล่เขาที่น่าหวาดเสียวจนเคล็ดซีรื่องด้วยความตกใจ เมื่อรถเลี้ยวหักมุมโดยกะทันหัน หล่นหลังตาแน่น คิดถึงหุบเหวเบื้องล่างอย่างใจหายใจคว่ำ

“ไม่ต้องกลัวครับ ยังไม่มีใครในพวกเราขับรถตกเหวเลยสักครั้ง...” เสียงหัวเราะหึๆ ของคนขับรถทำให้เคล็ดซีลิ่มตาขึ้นแล้วยิ้มแห้งแล้ง

ถนนสิ้นสุดลงตรงทางแคบที่เป็นซอกระหว่างภูเขาหินสองข้างซึ่งสูงทะมึนขึ้นไปเสียดฟ้า เมื่อรถจอดนิ่งสนิท เคล็ดซีจึงมองเห็นทางเดินเรียบไปริมลำธารเชิงเขา น้ำไหลเชี่ยวแต่ใสแจ๋วเป็นประกายระยิบระยับราวโรยด้วยกากเพชร ลำธารนั้นแคบแต่เห็นได้ว่าลึกพอสมควร มีแก่งหินระเกะระกะมองดูน่ากลัว โดยเฉพาะเมื่อน้ำไหลเชี่ยวกรากทำให้เกิดระลอกคลื่นจนเป็นฟองขาวซัดซ่าอยู่ตลอดเวลาเช่นนั้น

ใกล้กับลำธารทางฟากที่รถจอดคือสิ่งก่อสร้างที่มีลักษณะเหมือนโรงนา แต่ได้รับการฉาบทาสีฉูดฉาดซึ่งบัดนี้สีนั้นก็ซีดจางไปตามกาลเวลา

“ถึงแล้วครับ คุณผู้หญิง...” คนขับรถร่างเตี้ยล่ำบอก “ตรงนี้แหละที่เจคเขาเรียกว่า ‘ซุ่มทางเชิงเขา’ ใครๆ ก็เลยเรียกตาม โรงงานนั่นคือร้านขายของของเขาละ แล้วใครที่จะเดินทางขึ้นไปบนหมู่บ้านบนภูเขาก็ต้องมาที่นี่แล้วใช้สะพานแขวนของเขาข้ามลำธารไปก่อนจึงจะมีทางเดินขึ้นภูเขาอีกที”

เคล็ดซีมองดู ‘สะพานแขวน’ ที่คนขับรถชี้ให้ดูอย่างอกสั่นขวัญหาย นึกไม่ออกว่าหล่อนจะสามารถเดินข้ามสะพานแขวนที่ทำด้วยไม้กระดานแผ่นบางๆ ร้อยติดกันด้วยเชือกเส้นใหญ่แต่ก็ค่อนข้างจะหย่อนยานบางส่วนได้อย่างไร

หญิงสาวนั่งนิ่ง งงกันไปด้วยความรู้สึกลัดกลุ้มวุ่นวาย แสงตะวันอ่อน

จางความจัดจ้านลงไปทุกทีบอกให้รู้ว่าไม่ช้าราตรีกาลจะเยียมเยือนมาถึง

“ผมคงจะส่งคุณผู้หญิงได้เพียงแค่นี้แหละครับ” คนขับรถบอกอีก เขามองหญิงสาวอย่างฉงนที่เห็นหล่อนนั่งนิ่งเหมือนจะไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น

ในบรรยากาศอันเงียบสงัดนั้น ส่งความรู้สึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวจับหัวใจ เค็ลซึ่งถอนใจยาวเมื่อเปิดประตูรถแล้วก้าวลงมายืนด้วยแข่งขาที่สิ้นทหาคคนขับรถจัดการหยิบกระเป๋าเดินทางทั้งสองใบลงมาแล้วเดินฉิวหน้าหน้าไปยังโรงนาหรือร้านค้าของเจคโดยไม่รี้งรอ เค็ลซึ่งจึงจำใจเดินตามเขาตัดทุ่งหญ้าเล็ก ๆ ตรงไปยังที่หมาย

ทางเข้าหน้าร้านเป็นประตูบานพับสองบานทาสีเขียว เค็ลซึ่งผลักรประตูนั้นแล้วพาดำตามคนขับรถเข้าไปข้างใน

“เฮ้ เจค เอาผู้โดยสารมาส่งคนนึงนะ...” เสียงคนขับแท็กซี่ร้องบอกชายชราว่างสูงแข็งแรงผู้เดินออกมาจากหลังร้านซึ่งมีแสงตะเกียงจุดเรื่องรอง “เป็นญาติของมิสมินดีเองแหละ เห็นว่าจะมาเยี่ยมท่านผู้เฒ่าแล้วก็คงจะพักผ่อนอยู่สักกระยะหนึ่ง...”

สีหน้าเรียบเฉยของชายชราเปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส เกือบจะนบหนอบด้วยซ้ำเมื่อทักทายเค็ลซึ่งอย่างชื่นชม

“ญาติของมิสมินดีเยี่ยมได้รับการต้อนรับอย่างดีที่สุดแน่นอน” เขาว่า “ท่านเป็นสุภาพสตรีชราที่พวกเราเคารพมากนะครับ...”

“ดีใจที่ได้ยินเช่นนั้นค่ะ ลุงเจค...” เค็ลซึ่งรับตอบด้วยวาจาละมุนละม่อมตามธรรมชาติวิสัยของหล่อน เจคเป็นชายชราชาวชนบทที่หล่อนนิกนิยชมชมชอบในทันทีที่ได้พบ “บ้านของคุณย่าอรามินตั้งอยู่ที่ไหนคะลุง?”

“ประทานโทษครับ คุณผู้หญิง...” เสียงคนขับรถแท็กซี่ตั้งขึ้นอย่างเกรงอกเกรงใจ “อยากจะขอค่าบริการเสียเลย...ก็แค่เพียงยี่สิบเหรียญเท่านั้นเอง แต่ผมอยากจะวิ่งกลับเข้าเมืองก่อนมืด หูตามันไม่ค่อยจะดีนักหรือครับ”

“อู๊ย ขอโทษจ๊ะ...” เค็ลซึ่งก็ลุกจ่อเปิดกระเป๋าถือหยิบธนบัตรส่งให้โดยเร็วเป็นธนบัตรฉบับละสิบดอลลาร์รวมสามฉบับ